

THESES PHILOSOPHICAE, Quas auspice ac propicio D. O. M.

JOANNES SETONO PRESIDE,

Adolescentes laurex Magistralis candidati,
IN ACADEMIA MARESCHALLANA,
Die 20 Iulii, Anno 1627.
In publico Philosophantibus
confessu propaginabunt.

AB AURORA AD MERIDIEM.

Modus loquendi, ac scribendi, in ceteris, que fidem non tangunt, est, ut inter-
rit innitamus ratione, quam autoritati cuiuscunq; doctoris, quantumcumque co-
lebris vel solenies. & parvipendatur omnis humana autoritas. Dicunt, in pri-
mum, in Magistris, dicitur.

ASERDONIE,
EX CUDIBUS EDWARDIS RAZANUS.
Cum Privilegio. Anno 1627.

THESE PHYSILOGRAPHIC

ESSAYS ON THE HISTORY OF SCIENCE AND PHILOSOPHY.

D. O. W.

IN TWO VOLUMES

YALE LIBRARIES
IN COLLEGE LIBRARIES
BOSTON LIBRARY
JULY 1890

BY ADOLPHUS MELLINKOFF

PRINTED IN THE U.S.A. BY THE AMERICAN BOOK COMPANY.
NEW YORK, BOSTON, CHICAGO, ATLANTA, SAN FRANCISCO,
PHILADELPHIA, BIRMINGHAM, TORONTO, MONTREAL,
ST. LOUIS, DALLAS, MEMPHIS, NEW ORLEANS,
BALTIMORE, BOSTON, BOSTON, BOSTON, BOSTON,

ADOLPHUS M.

EXCELSIOR LIBRARIES
NEW YORK, BOSTON, CHICAGO, ATLANTA, SAN FRANCISCO,
PHILADELPHIA, BIRMINGHAM, TORONTO, MONTREAL,
ST. LOUIS, DALLAS, MEMPHIS, NEW ORLEANS,
BALTIMORE, BOSTON, BOSTON, BOSTON, BOSTON,

1890

THE AMERICAN BOOK COMPANY
NEW YORK, BOSTON, CHICAGO, ATLANTA, SAN FRANCISCO,
PHILADELPHIA, BIRMINGHAM, TORONTO, MONTREAL,
ST. LOUIS, DALLAS, MEMPHIS, NEW ORLEANS,
BALTIMORE, BOSTON, BOSTON, BOSTON, BOSTON,

ORNATISSIMO, AC GENEROSO DOMINO, D. THOMÆ FRASERO,

Optimæ Spei Iuveni, Primogenito, Viri Gene-

c-
collatum, Domini STRIGHE N., &c.

Patrono ac Mecenati nostro Mu-

nificissime S.

NIhil erat quod anxie, diu mul-
timque cogitaremus, tali has, nostri
primitias laboris, qualescumq; dedicaremus.
Cui enim potius quæ tibi juvenum genero-
sissime? id postulante & amicitia nostra,
quoque merito; quorum alterum ut veli-
mus, alterum ut debeamus effici. Musas enim ac amicitiam
nobilè, dum iisdem una militares casulis, perquam amanter co-
lueris; & nunc æquali passu procederes, uno præcederes nisi
te nobis majora intidisset. Dignus utiq; Musarum amore es, tâ-
ta virtutum corona stipans; ea enim tua Probitas, ea in aetate
tua (quod fatum est) Prudentia, Gravitas, cum singulari
Humanitate, morumque Suavitate condita ac temperata, ra-
re naturæ dotes, Modestia, Industria, Candoris insignia
morumque venticis ac gratiis, quæ omnia ejuslibet, vel mo-
rosis,

rosi, amorem tibi facilè conciliare valent. Genus ab antiquo
clarum; Virtutumque laude Nobilitatum vacatis. Accidit
insuper eruditio et cultura, que veluti bracca genorum sup-
posita pectore splendorem adjicit. Macrè hac ingeni boni-
tate, excepit Pietatis Virtutisque tramine pergas Regiam,
utique aetatis tuæ, quem paulatim jam ad severiorum vitam,
anni ducunt, florem ite impendas, ut cum gaudio respicere
valeas. Optime. Hunc igitur qualemcumque ingeni herem
nostræ, rident licet et impolicum, quis soles ferent fronte
(levidense utique manus) suscipe, paratissimi obsequii, no-
strique in te amoris pignus. Vive Valeque Majorum Delicia, cui
omnia Proffers ac Secunda Vnianus Presentans.

G. T. Addictissimi,

ALEXANDER FRASERVS.

ALEXANDER LEITHAVS.

ELIZABE PRYCHAVS.

GYLIELMVS FORBESIVS.

GYLIELMVS JOHNSTONVS.

JOHANNES IRVINS.

JOHANNES KEITHAVS. (videlicet
filius archiepiscopi ambi et successor eiusdem tituli)

JOHANNES LOGAVS. (videlicet
frater videlicet successor fratris suorum)

JOHANNES MACINTYRS. (videlicet
frater videlicet successor fratris suorum)

ROBERTVS ALIXANDRVS.

ROBERTVS BIXLVS. (videlicet
frater videlicet successor fratris suorum)

ROBERTVS INNESIVS.

THESES LOGICAE.

THESIS I.

NATURA à parte rei nullo modo est universalis, & indifferens ad singularia: in re enim non est una in multis, nec apta esse in multis, universale vero est unum aptum inesse multis.

II. Falluntur igitur, qui, natura, licet non actu sit una in multis, tamen ut est prior sua singularitate, ante operationem intellectus, unitatem & indifferenticiam ad multa convenire autem, cum natura sua singularitate non sit prior.

III. Nec melius Philosophantur, qui, naturam in Petro & Paulo, esse unam essentialiter ante operationem intellectus assertant, ac per consequens, esse re ipsa universale.

IV. Omnis unitas, numerica recte dici potest.

V. In rebus, similitudo nec simpliciter necessaria, nec sufficiens ad rationem universalia est.

VI. Non quicquid est unum cum alio identice est de essentia ejus; nihil vero quod non est identice unum cum alio est de essentia ejus.

VII. Natura in Petro & Paulo sunt singulares (non tamen quicquid existit est singulare), nec sunt una natura re ipsa nec per intellectum.

A

VIII. Non

VIII. Non minus verum omne universale esse extra singularia, quam in ipsis.

IX. Cum idea Platonica non sint necessaria propter scientiam, neque generationem (bas ut arbitrantur multi, posuit causa Plato) essentias seu species rerum per se existentes dari negamus.

X. Idee Platonica etiam si darentur non essent universales, quippe que plures trahisse minime apte essent.

XI. Genus & differentia non distinguuntur realiter, ut inter Scotus etijus sectarores, sed sola ratione differunt.

XII. Compositio ex genere & differentia non est rei sed rationis, ut omnes fere recte tenent Thomista.

XIII. Hinc tamen genus & differentiam, esse habere tantum per intellectum non sequitur: sunt enim genus & differentia à parte rei, distinctione tamen aliqua reali minime distincta.

XIV. Dantur aliquae species quæ solum sunt predicabiles, non vero subiectibiles.

XV. Inveniuntur & species subiectibiles, que nullo modo sunt predicabiles.

XVI. Non omnis species est universalis, ad naturam enim species, universalitas minime requisitur.

XVII. Species subalterna, non tantum ratione superiorum sed & inferiorum respectu, species recte dici possunt.

XVIII. Id proprium quod est quartum predicabile duo requirendunt: primum, ut sit extra essentiam rei, secundum, ut sit simpliciter & omni ratione proprio, quod Aristoteles primo topicarum cap. 4. Sic definit: proprium est quod non indicat quid est esse rei, solum autem inest, & convenit praedicari, quod secundum Porphyrium est id quod omni sibi & semper convenit.

XIX. Omnis proprium accidentis est necessarium, licet necessarium, quod minime proprium sit, dari possit.

XX. Hinc patet proprium ab accidente non distinguiri per hoc, quod proprium necessario, accidentis contingenter praedicesur.

XXI. Non quicquam manet ab essentia subiecti est proprium.

xxij. Propria

Theses Logice.

XXII. Propria non ideo abesse à subiecto nequeant quod ab essentia fluant: talia enim separari cum naturaliter, sum realiter possunt.

XXIII. Dantur propria que nec substantie, nec accidentia sunt.

XXIV. Claudit illa proprii & accidentis distinctio, quod proprium primo de specie deinde ratione speciei, de Individuo dicatur, accidentis vero primo de Individuo, deinde de specie praedictus.

XXV. Proprium modum quinti praedicabilis affirmant multi, esse praedicari in quale accidentalē contingenter, sed perperam: sunt enim accidentia que nec in quale accidentalē, nec contingenter praedicantur.

XXVI. Accidentis definitio Porphyriana (quod potest adesse vel abesse à subiecto absque ejus interitu) non convenit omni accidenti communi, quippe quod à subiecto adesse vel abesse nequeat.

XXVII. Verbum est in omni propositione, non solum significat existentiam, sed & significat tempus, quod etiam in propositionibus essentialibus locum habet.

XXVIII. Ex propositione de tertio adjacente licet inferre propositionem de secundo adjacente, non solum in propositionibus accidentalibus, sed & in essentialibus.

XXIX. Non tantum proprium quarto modo est in secundo modo per se, sed & alia praedicta.

XXX. Omne per se est necessarium, non tamen contra, omne necessarium est per se.

XXXI. Non quicquid est per se est de omni, nec quod est de omni & secundum quod ipsum, est universale.

XXXII. Dantur propositiones aeterna veritatis ad quarum salvandam veritatem minime viciencia est ad existentiam realens essentialium ab aeterno, in quodam esse objectivo recurrere, quippe que alter explicari possint.

XXXIII. Ha tamen propositiones, non existentibus terminis, vera non sunt.

XXXIV. Hallucinatur ergo Biel, enunciationis necessaria (resumit) A 2 facit

sa est flos) in hyeme veritatem negans quod hyeme nihil fidetur.
xxxv. Non tamen de Petro & Paulo mortuis, animal, rationale, homo, vere enunciari queunt.

THESES ETHICÆ.

THESES I.

RECTE Aristoteles bonum definivit libro primo Ethic. ad Nicomachum, esse id quod omnia appetunt, que definitio etiam bono summo adaptari potest: summum enim bonum omnia appetant.

2. Quilibet quodlibet bonum licite appetere potest.
3. Voluntas pro sua libertate non potest malum ut malum appetere, potest tamen in malum ferri quatenus alterius boni speciem præ se fert.
4. Recte traditus illa divisio boni, in honestum, uile & iucundum.
5. Idem bonum diversa ratione, honestum, uile ac iucundum dici potest.
6. Finis & bonum non sunt idem formaliter: non enim eadem est ratio formalis boni qua finis, sunt tamen idem. ipsis quadam fundamenti reciprocatione.
7. Cum constauit. Peripateticorum sententia sit, virtutem alias esse mentis, alias morum, alias intellectuales, alias morales, illas in intellectiva, has in appetitiva anima facultate collocandas, in appetitu rationali, voluntate nimirum, non sensitivo, virtutes morales residere indicamus.
8. Temperantia fortitudo, liberalitas, iustitia, virtutes sunt inter se connexa ut una sive aliis consistere nequeat.
9. Non tantum finis, sed & media, finaliter appetitus movent.
10. Non omne bonum alii est finis alii.

THES

THESES PHYSICAE,

THESIS I.

1. Materia prima secundum se est pura potentia, non actus, nec aliquid ex potentia & actu compositum, quod variis locis ex Aristotele colligi potest.

2. Materia prima quamvis sit pura potentia receptiva, atque ita in sua essentia nullum includet actu, actu tamen entis aliquam habere, cum nobilibus Aristotelicæ familia Philosophis recte affirvere possumus.

3. Caligare ergo videtur Zab. quippe qui, Scotti sententiam materiae actu entitativum propugnans; oppugnare, fanditusq; evertere mordicus nitatur.

4. Generationem substantialē dari, unilibet non tanto manifestum, non tamen quod generatur, ex nullo subiecto nullave materia fieri dicendum, sed ex non ente actu, ente vero potentia, ut loquitur Philosophus.

5. Ut totum producatur, singulas fieri partes hanc necesse est: quippe quod produci possit, nulla de novo producta parte.

6. Ad generationem necessario requiritur mutuus, nec sufficit formam educi de potentia materie, sicut uniri: actio enim eductiva forma substantialius, vel unita ejus cum materia, non est generatio.

7. Compositum est terminus generationis adaequatus & principialis ordinisque intentionis primus, terminus vero formalis ordinis executionis primarius est forma.

8. Idem potest esse generationis, creationisq; terminus.

A. 3.

9. Subiectus

ix. Subiectum generationis tam in hæc quæ denominantur est materia: hæc enim à privatione ad formam transit. Hæc expressa Philosophi est sententia primo lib. de genera, ad finem 4. c. bū verbi: est autem materia maxime quidem & propriè subiectum, generationis & corruptionis susceptibile.

x. Generatio substantialis in substantiam ut causam principalem refertur, in accidentia ut causam instrumentalem.

xij. Relè Divus Thomas afferit formam non esse principium immediatum & proximum agendi & producendi substantiam, sed medianib[us] accidentibus, accidentia vero in virtute forma agere substantiam producere.

xii. Hallucinantur ergo Scotisti accidentis nec virtute propria nec virtute substantiae posse illam attingere afferentes: ideo si quando accidat generationes aliquæ fieri, in quibus nulla particularis substantia tanquam causa efficiens assignari possit, dicunt eas refondas in D E V M.

xiii. Accidens non posse esse causam efficientem generationis aliquam principalem dicimus.

xiv. In neptè quidam arbitrandur, à substantiis ad accidentia per quæ operantur, derivari virtutem quandam non stabilem sed trajectilium, adumbratum ac veluti intentionale esse substantia in se continentem, hujusmodi vero virtute perfusa quodammodo ac corroborata accidentia, ultra vires suas ad substantiam gerendam exticari.

xv. In generatione & corruptione una intervenit actio.

xvi. Male Zab. suetar, generationem & corruptionem non esse duas mutationes numero distinctas, sed eandem numero mutationem, que respectu duorum terminorum dicantur interibus unius & generatio alterius.

xvii. Corruptione cum materia, forma, nec non composto compara, recte naturalis dici potest.

xviii. Badem accidentia numero manent in genito & corrupto, ob idque in corruptione non sit resolutio usque ad numerum primam: cum enim ipsius materia accidentis materia transire ad aliam formam, simul emigrans alterius fiant compositi.

xix. Qui

xxi. Qui materiam subjectam accidentium statuant, simulq; resolutionem usque ad materiam primam ponunt, consequenter loqui minime videntur.

xx. Effatum hoc Peripateticorum (generatio unius est corruptio alterius) non est verum iu sensu formalis, sed iu sensu causalib; vel necessariae concomitantiae, & vice versa, corruptio unius alterius generatio est.

xxi. Non quilibet per alterationem acquiritur qualitas, proprietates enim & qua emanant a subiecto potentia si que distinguantur realiter a subiecto, non acquiruntur per alterationem: aqua tamen a sua naturali qualitate depulsa, per alterationem se ad statum naturalem reducit.

xxii. Littera alteracionis terminus si substantia non tantum qualitas, hinc eamem barum mutationum identitatem colligentem balancinari necesse est.

xxiii. Contraria posse esse in eodem subiecto in gradibus remissio, non minus falso quam verum.

xxiv. Quicquid si de qualitatibus in gradibus intensissim gradibus remissis faltem, in eodem subiecto esse possunt, quicquid Durandus, Gregorius vel alii ejusdem sententia patroni in contrarium afferant.

xxv. Definitionem contrariorum contrariis remissis non minus quam intensi competrere afferimus.

xxvi. Contrariorum unum posse agere in alterum nullo modo contempendo illud quilibet sine illo absurdio concedere potest.

xxvii. Qualibet contraria essere in gradibus intensis minime se expollunt.

xxviii. Diminutio non est modus positivus, sed solum deperditio seu corruptio alijs quantitatū præbabit; per diminutionem enim non acquiritur aliquis terminus positivus, sed solum non esse quantitatis partialis.

xxix. Universum haud dubio perfectum est, non omnigena perfectione (bac enim in solam divinam naturam convenit) sed ea qua in suo genere perfectione dicitur.

XXX. Creatura secundum naturam suam potuit esse ab aeterno : hoc enim non implicat contradictionem ex parte DEI creatrice, nec ex parte creature, nec ex parte creationis, quicquid Bonaventura vel Albertus Magnus in contrarium afferant.

XXXI. Hanc creaturam ab aeterno existentem, principium habere nihil repugnat.

XXXII. Calum moveretur effectiva ab intelligentia, cum nullum aliud assignari posse principium effectivum ratione, non forma nec ullam aliud agens corporeum.

XXXIII. Errant ergo qui duplarem singulis orbibus motorem, videlicet intelligentiam, animam informantem (quamvis recte animalium dici possit calum) attribuunt.

XXXIV. Male tamen Mirandolanus ac volunt nemali & alii intelligentiam esse reram formam sui orbis opinati sunt.

XXXV. Existimant nonnulli præter ignem qui apud nos est in usu, vel in subterraneis locis gignitur, non aliud dari elementum Ignis prope orbem Luna : assertendum est tamen communis Philosophorum consensu dari elementum ignis, idque supra omnia elementa ut in proprio loco, ad Luna Globum insidere.

XXXVI. Supposita tertii elementi ex duabus generatione, de causa agenti hujus mutationis queritur, necessarium enim est omnem mutationem ab aliquo agente fieri : communis sententia fietur, ab ipsis elementis inter se pugnantibus, tertii elementi generationem fieri : ut agentibus invicem aëro & terra, aërum ut humidam agere in terram & ejus siccitudinem intermixere, terram vero ut frigidam agere in aërem ejusq; calorem extingnere, ita ut manente tunc frigore & aëris humiditate, aqua sit genita, cujus haec qualitates constitutrices sunt. Hanc sententiam falsam judicamus, quippe quod duo elementa a symbola elementis tertii causa efficiens esse nequeant, ita ergo quarenda est causa.

XXXVII. Anima rationalis indivisibilis est, ac tota in corde, tota in pede, totaque in omnibus quas informat corporis partibus, non vero totum corpus ac pars in parte.

XXXVIII. Errat

xxxviiij. Erat ergo Zab. cum sua propositione irrefragabilis: omnem formam informantem materiam et constituentem compescitum, esse extensem ad extensionem materialis, prout videtur secundum extensionem suam, in toto esse, non autem solam in parte, sed partem in parte, nec ratio datur, quod per hoc distinguatur forma informantia non informantio, qua solam assistit ad regendum et uacua novi.

THESES
METAPHYSICAE.

*Xistensia non est aliquid ex natura rei
distinctum ab essentia quam facit actualiter esse,
ita ut simul cum illa vere factus comprehendatur
et actualitatem eiusdem: (ut Iacobinus Philo-
sophus) fructu enim multiplicantur entia sicut ne-
cessitate.*

2. Non poter alien sententiam negandis
sum quod scilicet iustitia sit indifferens ut existat vel non existat,
positaque sub existentia ejusdem negatione repudiat.

3. *Essentia creature, seu creatura, de se & priusquam à DEO*

5. nullam habeat veritas esse reale, & sic essentia non est res aliqua, sed ratione ab aliis existens vel instantanea, & non vera. Non quippe res extra suam causam est vera. Separatio rationis ab aliis, unde ratione est non mutata (as vulgo appellatur) id est, in qua ratione extensio potest manere sine aliquo modo communi, conversione, figuram distinctionis ex natura rei universali alteri affirmari nequit.

6. Potest res aliis se habere ante & sine operatione intellectus sine ulla aliis rei vel modi uiri acquisitione.

M. de Humectus, creaturas ab eterno habere in DEO esse essentiae affirmat licet non habeant esse actualis existentia, in tempore postea recipere esse actualis existentia: cum esse quod habent ab eterno, nihil sit entitatis creature.

7. Non minus nullum D. Thomas quicquid in animi creatura quidditatem seu essentiam, & esse actualis existentia distinguere realiter.

Si rem philosophico invenimus ostendere, individualis ipsius animi creatura habere existentia comparetur.

8. Non minus necessaria est praedicatio existentie de subiecto quam essentia, si rem accurate parpendere valimus.

9. Sunt qui assertant animal de homine contingenter predicari, non male quidem: in eo enim communem Philosophorum sententiam laborat, minima dubitat.

10. Res simplices sive completae, & angelicis, sive inservientibus, & animalibus, formae non habent numerum, immo numerum se adiungunt, sed secundum individuum sciunt, nec propriam ratione intelliguntur.

11. Res composite ex materia et forma, principium individuationis darent ipsam entitatem propria materia & forma.

12. Hinc sequitur accidentia non esse principium individuationis, sed similitudinem, non unum accidentem alterius.

13. Nullum anima causa corporis non videtur colligere.

14. Falsus ergo est maximus figurans quantum est invenimus intellectum & manifestum.

Sunt, sive ut affectionem quantitatem sive alia dispositionibus, esse in compositis materialibus principiam individuationis, ut multi docuerunt Thomistæ.

17. Accidens ejusdem speciei eidem inesse subiecto quid debet cum unitate numerica nequaquam inde sumant.

Aristotelem, quantumlibet actu ac perspicacè valuerit ingenio, hominem tamen fuisse dicimus, à quo proinde nihil humanum alienum existimare oportet, humanum vero est interdum labi, ac errare, quisquid tamen ex propria sententia dixit, aliquammodo rerum fuisse facile defendi potest.

S O L I D E O
G L O R I A .

